

ACZÉL GÉZA

lámpa

vigyázz ha kimégy szólok hátra az ablakból fordulva nejemnek majd kopott fonott kosarammal és természetesen nyári cipőben nekivágok a szemközti kásás síkos útnak hol a megdermedt hideg zaccon még tört fénysugarak futnak néhány rozsdás autó alig reggeledik csúszkálva jutok a kellemetlenül szortyogó ereszekig s már átázott lábbelivel még tovább egyik szemem lábam alatt másikkal szemközt a bolt sápadt fényeit figyelem kinyitott-e már vagy van valami rendkívüli nagy eset álságos leltár netán vak bombariadó melyben állítólagos rozslisztes zacskók mögött ketyeg az adó némi keleti büszkeséggel átérezve hogy mi itt a telepen is fontosak vagyunk ha meg kék fények is villognak mentő sem szirénázni rest magunk vagyunk az agyon kábító történelem a fontos vasárnapi virradat de mivel alig van új a nap alatt a lámpa pár méterrel a zebra előtt éppen sárga míg csalódottan a járdaszélig kúszom meglátom szemközt a pocsolójában egy ember milyen árva és milyen szerény az utca körben épp teljesen kihalt de csak áll megadóan az ónos esőben ez a prolivá züllesztett munkás televény s ha gonosz vagyok a vörös fény talán kissé még meg is melengeti birka türelmet ragaszt rá az elszakadt dzseki és az igazodás alaposan megkésztet parancsa magam némi tétovázás után durcásan lépek a csíkos betonra mozgásom félszeg önteltséget sodor magával s némi kétes öntudatot hisz én e szerencsétlennel szemben már pontosan tudom hol fénylik a nagyhatalom hol tekintik ázott fejét szuszogó gengszterek letaposott gyomnak létébe rejtett fröcsögő szónokok kik egyfolytában lopnak széttörve lelkünkben örökre a köz halványan derengő alázatát bizony e tilosba való belépésbe kellene most egy miatyánk hisz az ott szemközt riadtan lesi amint lázadó énem a szerencsétlen gyáva törvényt bölcsen megszegi s a tócsákba idő előtt nagyokat cuppan — nem érdekes zárom le belül a tétova zavart átkelésem legyen irodalmi munkásságom része nekem latyak és lámpák nélkül illik rácsodálkozni az egészre mivel ez szakmai ártalom de mi lesz vele akit a lámpák idétlen káoszában még percekig otthagynak s behúzza néhány pálinka ízű folyékony koporsószeget a zuhogó hideg löttyben néhány kereszteszűrésben hazáig még beleáll otthon rikács várja a bűdös szemétdobóban már kaszáját feni a vigyorgó halál hogy egyetlen vigaszként az épp pezsgőbe fült maffiózókkal egy szintre bedarálja ez egyszer száradó zoknikban jól esik a költő demagógiája